

РЕШЕНИЕ

№ 219

гр. София, 10.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Светомир Бабаков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5007** по описа за **2019** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. С. С., като пълномощник на И. Н. Т., срещу РЕШЕНИЕ от 03.10.2018г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД (СРС), Наказателно отделение, 23^{-ти} състав по н.а.х. дело №15268/2017г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалваното съдебно решение, като постановено в нарушение на материалния закон. Единственият изложен аргумент в тази насока е неправилност на съдебното решение, поради изтекла абсолютната погасителна давност. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно Решение, както и да бъде отменено Наказателно постановление (НП) № 14-4332-006576/25.07.2014г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи.

Ответникът – СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, Отдел „Пътна полиция“, не изпраща представител и не изразява становище по подадената касационна жалба.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор К. от Софийска градска прокуратура, дава заключение за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

С НП № 14-4332-006576/ 25.07.2014г., на касатора И. Н. Т. са наложени три административни наказания: 1) на основание чл.179, ал. 2, вр. с чл. 179, ал. 1, пр. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) - „глоба“ в размер на 200 (двеста) лева; 2) на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП - „глоба“ в размер на 150 (сто и петдесет) лева и лишаване от право да управлява моторно превозно средство (МПС) за срок от 3 месеца и 3) на основание чл.183, ал.1, т.1, предл. второ от ЗДвП „глоба“ в размер на 10 (десет) лева,

за това, че на 18.03.2013г., около 05:30 часа е управлявал лек автомобил „Фолксваген“, модел „КАДДИ“ с ДК [рег.номер на МПС] , по [улица]от [улица]към [улица]и на кръстовището с [улица]извършва маневра завиване на ляво, като не пропуска, преминаващия на пешеходна пътека, сигнализирана с пътен знак Д17, пешеходец и реализира пътнотранспортно произшествие (ПТП). Водачът напуска произшествието без да уведоми органите на МВР и не представя контролен талон към СУМПС, с което е нарушил съответно разпоредбите на чл.119, ал. 1, чл.123, ал.1, т.1 и чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №14-4332-006576/ 25.07.2014г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), който е бил предявен на нарушителя. Както в АУАН, така и в оспореното НП достатъчно ясно и недвусмислено са описани нарушенията и обстоятелствата, при които са извършени. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът е извършил вменените му три нарушения, във връзка с което правилно е била ангажирана административно-наказателната му отговорност.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 23[™] състав.

Настоящата съдебна инстанция намира, че така постановеното съдебно решение, както и потвърденото с него наказателно постановление следва да бъдат отменени, поради изтичане на предвидената в закона абсолютна давност.

Безспорно се установява от приложените по делото писмени доказателства, че на И. Н. Т. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия Т, № 459903 от 18.03.2014г. за нарушение извършено от него на 18.03.2014г., както и че за така установеното административно нарушение е съставено наказателното постановление № НП 14-4332-006576 от 25.07.2014г. Въз основа на жалба на нарушителя е образувано административно-наказателно производство по НАХД № 15268/2017г. на СРС, 23[™] състав. Първоинстанционният съд се е произнесъл с решение от 03.10.2018г. по така образуваното административно-наказателно производство, като към този момент е била изтекла предвидената в закона абсолютна давност.

По въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи

отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита чл.11 ЗАНН препраща към Наказателния кодекс (НК), доколкото в специалния закон не е предвидено друго. Изтичането на абсолютната погасителна давност е именно от кръга обстоятелства, изключващи административно-наказателната отговорност.

Във връзка с давността ЗАНН регламентира конкретна уредба в два случая: по отношение на изпълнение на наказанието по влязъл в сила административно наказателен акт (чл. 82 ЗАНН) и в разпоредбите на чл.34 ЗАНН що се отнасят до административно-наказателното производство в частта, която се развива пред административнонаказващия орган, с оглед осигуряването на бързина и невисящност на производство, което в много голяма степен засяга правната сфера на лицата. В разпоредбата на чл.34, ал.1 и ал.3 ЗАНН са предвидени сроковете, с изтичането на които не може вече да се образува административно – наказателно производство. Що се отнася до съдебната фаза на производството, спрямо нея, изрична уредба в ЗАНН не се съдържа, като по силата на препращащата норма на чл. 11 ЗАНН се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност по НК. Член 11 от ЗАНН, който препраща към НК по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, препраща и към института на абсолютната давност. Изтичането на абсолютната давност е именно от кръга обстоятелства, изключващи отговорността, т.е. по отношение на тях, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, следва да се прилагат правилата на НК.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79, ал. 1, т. 2, е предвидено, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК (в редакцията към датата на извършване на нарушението, изм. в ДВ.бр.26/2010г. в сила от 10.04.2010г.) наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай, административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81 ал. 4 от НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В тази разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай давността е била три години, а абсолютната давност (съобразно нормата на чл. 81 ал. 4 от НК) е четири години и половина от момента на извършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК.

Настоящата касационна инстанция приема, че правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административно наказателното производство и поради това, че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за много по – тежки противообществени прояви, а именно: престъпленията и няма логика за по леки такива – административните нарушения – да бъде изключена. Ако се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице извършило по – лека простъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по – тежко положение от лице извършило престъпление.

За това дали е изтекла абсолютната давност за преследване на престъпление

или извършено административно нарушение съдът е длъжен да следи служебно. Във връзка с това настоящият съдебен състав констатира, че тя е изтекла в производството пред първоинстанционния съд – след образуването му и към датата на постановяване на обжалваното съдебно решение, а именно абсолютната давност е изтекла на 18.09.2018г. С оглед на това, тъй като първоинстанционният съд е потвърдил атакуваното НП настоящият състав намира, че първоинстанционното решение е неправилно.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение на СРС, 23^{-ти} състав е неправилно на основание чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК и следва да бъде отменено. На основание чл. 222, ал. 1 от АПК делото следва да бъде решено по същество, като се отмени наказателното постановление.

Така мотивиран и на основание чл.222, ал.1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд София - град, III^{-ти} касационен състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ от 03.10.2018г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 23^{-ти} състав по н.а.х. дело №15268/2017г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ №14-4332-006576/25.07.2014г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.